

53. SPLITSKO LJETO: ROMEO I JULIJA SERGEJA PROKOFJEVA U REŽIJI I KOREOGRAFIJI YOURIJA VAMOSA

Moćni ambijent Peristila

Golem doprinos scene predstavi najavljen je na samu početku, kada Romeo izlazi na mračnu pozornicu i postupno je osvijetljava, a ona onako gola, puna zapisa povijesti, postaje veronski trg, Julijina spavaća soba, grobnica

Shakespeareovu tragičnu priču o dvoje mladih ljubavnika Youri Vamos, redatelj i koreograf smješta u tridesete godine prošloga stoljeća. Capuleti i Montecchi dvije su mafijaške obitelji, odnosno dva sukobljena klana. Taj ključ čitanja *Romea i Julije* 1996. dao je u svom znamenitom filmu australski redatelj Baz Luhrmann, u širem socijalnom i kulturološkom kontekstu, koji, između ostalog, film čini jakim.

Youri Vamos usredotočio se na dva plana koja ima i Shakespeare, sukob obitelji koji se otkriva u stalnim zadjevicama dviju skupina mladića i u ansambl-scenama, te ljubav Romea i Julije, koju razvija u duetima plesački i glumački sjajnog Azamata Nabiulina i krhke, sitne Monice Dinoni.

Youri Vamos dramaturški je dobro vukao liniju sukoba od uličnih svada do krvoprolića, preko odličnih protagonista Azamata Nabiulina (Romeo), Aydara Valeeva (Mecuzio) i Artema

Zhusova (Benvolio), predstavnika Montecchijevih i mračnog, opasnog Leva Šapašnjikova (Tibaldo) s tjelohraniteljima Remusom i Romulusom Dimascheom, predstavnika Capuletijevih. Ipak, intimna priča Romea i Julije ostala je ravna. Za njihov prvi susret, očaranost koja im se dogodila, tu točku u kojoj su ostali sami, bez obitelji, bez imena, to što Luhrmann sjajno rješava njihovim opranim, čistim licima, Vamos nije našao rješenje, ali zato je, iako ponekad odveć ustrajavajući na dječjem cupkanju kod Julije kako bi dao do znanja da je ona dijete, sjajno riješio njezino ispijanje otrova u golemu krevetu na praznoj sceni Peristila u kojem se ona nestrpljivo prevrće i namješta u pozu u kojoj će je naći roditelji, kao i posljednju scenu, njezino lijevanje u zagrljaj mrtvoga Romea, u zagrljaj smrti, u koji se ona smješta poput maloga djeteta

koje traži zaštitu. Ideja s Julijom djevojčicom, i psihološki i pojavno, nije u potpunosti djelovala. Koreograf ju je postavio bez imalo putenosti. Ljubav prema Romeu bila je ljubav djeteta prema novoj igrački koju želi, mora imati i ne želi ostati bez nje.

Sjajno rješenje je i najbolje što je predstava dala jest prostor, ambijent Peristila koji ni u jednom trenutku ni Vamos ni scenografkinja Dinka Jeričević nisu htjeli *scenografirati*, nego su ga malim i pametnim intervencijama učinili moćnim sudionikom predstave uz velik udio oblikovatelja svjetla Klausua Garditza. Taj golem prinos scene predstavi najavljen je na samu početku, kada Nabiulin, odnosno Romeo, izlazi na mračnu pozornicu i postupno je osvijetljava, a ona onako gola, puna zapisa povijesti, postaje veronski trg, Julijina spavaća soba, grobnica ...

Youri Vamos napravio je lijepu predstavu, možda za nijansu odveć dopadljivu, s kojom je publika bila zadovoljna, s kojom ansambl Baleta HNK Split može biti zadovoljan, makar smo ih vidjeli i u snažnijem i strastvenijem izdanju.

Splitsko ljeto ove je godine imalo zanimljiv plesni program, ponudilo je od moderne klasike, modernog do suvremenog plesa. Splitska kazališna publika ima kulturu gledanja baletnih predstava, pa i onih koje zahtijevaju nešto znanja o plesu. No, ljeto nije sezona i dogodilo se da upravo takve predstave, konkretno *Domesticus vulgaris* i *Koncert za Zgubidana i Dangubu* nema svoje publike, a takve u Splitu pouzdano ima. K tome su izvođene u neprimjerenom prostoru Carrarine poljane, koja je daleko od komornosti i ambijenta za suvremeni ples. Organizator bi trebao znati da velike brojke nisu nužno najvažnije.

Nina Šegvić

